

RASÛLULLAH (S.A.V)'İ SEVMEK İMANDANDIR

Bu başlık büyük hadisi imamı Buhârî'nin meşhur eseri "el-Câmiu's-Sahîh"ın ikinci bölümü "Kitabu'l-îman"dan bir babın adıdır.¹ Aslında başlıkta ifade edilen muhteva, bir insanın Müslüman olabilmesi için söylemesi gereken kelime-i tevhid ve kelime-i şehadet cümlelerinde mevcuttur. Ancak aynı zamanda bir fakîh ve kelâmcı olan Buhârî'nin, î mân-amel münasebetini geniş bir biçimde ele aldığı bölümde böyle bir başlığa yer vermesi büyük önem arz etmektedir.²

"el-Vedûd", Allah Teâlâ'nın güzel isimlerinden (el-Esmâü'l-Husnâ) biridir. Çok seven, çok sevilen manasına gelen vedûd, Kur'an-ı Kerim'de iki yerde zikredilmektedir.³ Birincisinde, çok merhametli manasına gelen "Rahîm" sıfatı ile; ikincisinde ise, çok bağışlayan anlamında "Ğafûr" sıfatı ile birlikte kullanılmıştır. Hataları affetme, merhametle muamele ile sevgi arasında çok açık bir irtibat mevcuttur.

Şüphesiz İslâm inancının temelini Allah ve Peygamber sevgisi oluşturmaktadır. Çünkü "îman" Allah Teâlâ'ya ve Rasûlüne inanmakla başlar. İnanmanın temelini ise marifet oluşturur. İnsan yeterince tanımadığı varlıklara tam olarak inanamaz ve bağlanamaz. Bu sebeple Yüce Rabbimizi de Sevgili Peygamberimizi de çok iyi tanımak ve onlara gerçek bir

"îman" ile inanmak, her Müslüman için bir mecburiyettir.

Bizi yoktan var eden Allah Teâlâ'yı ve Şefkat Peygamberi Sevgili Efendimizi tanıma ve anlama konusunda en önemli kaynak Kur'an-ı Kerim'dir. Al-i İmran suresindeki şu ayet, Allah sevgisi ile Peygamber sevgisinin irtibatını çok net bir biçimde ortaya koymaktadır: "*Rasûlüm de ki, eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyunuz ki, Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın.* Allah son derece bağışlayıcı ve esirgeyicidir."⁴ Ayeti

sı yüz civarındadır. Bu ayetlerden bir kısmında, Hz. Peygambere imanın farz olduğu, sevgi, saygı gösterilmesi ve itaat edilmesinin mutlak gerekliliği ifade edilmekte, bir kısmında ona isyan etmek ve ona eziyet etmek yasaklanmakta, bir kısmında ise Rasûlullah'a haram ve helal koyma yetkisi verildiğine işaret edilerek Müslümanların hayatlarında O'nun yaşayışını örnek almaları ve verdiği hükümlerin mutlaka kabul edilmesi gerektiği vurgulanmaktadır.⁵

Bu ayetlerden bazılarında burada yer vermek uygun olacaktır:

"Allah'a ve Rasûlüne inanın."⁶ "Kim Allah'a ve Rasûlüne iman etmezse bilsin ki Biz, kafirler için çılğın bir azap hazırlamışızdır."⁷

"Peygamber mü'minlere kendi canlarından daha yakındır. Eşleri onların anneleridir."⁸ "Ey iman edenler! Allah'ın ve Rasûlü'nün önüne geçmeyin, Allah'tan korkun. Şüphesiz ki Allah her şeyi işiten ve her şeyi bilendir. Ey iman edenler! Seslerinizi Peygamber'in sesinin üstüne yükseltmeyin. Birbirinize bağırdığınız gibi Peygamber'e yüksek sesle bağırmayın. Yoksa siz farkına varmadan amelleriniz boşa giderir."⁹

"Kim Peygambere itaat ederse Allah'a itaat etmiş olur."¹⁰ Peygamber size ne ver-

kerimede, söz ve davranışlarında Hz. Peygamber'e tabi olmak, Allah'ı sevmenin bir göstergesi ve işareti olarak kabul edilmektedir. Allah Teâlâ'yı sevdiği iddiasında bulunan bir Müslüman, bu iddiasını ancak tek bir şeyle ortaya koyabilir. O da Peygamber Efendimize uymak ve O'nun gösterdiği yolda yürümektir.

Peygamberimizi anlatan ve tantan Kur'an ayetlerinin sayı-

diyse onu alın, size neyi yasakladıysa ondan da sakının.”¹¹

“Kim Allah’a ve Peygambere karşı isyan eder ve sınırlarını aşarsa, Allah onu, devamlı kalacağı bir ateşe sokar ve onun için alçaltıcı bir azap vardır.”¹² “Allah ve Rasûlünü incitenlere Allah, dünyada ve ahirette lanet etmiş ve onlar için alçaltıcı bir azap hazırlamıştır.”¹³

“Yanlarındaki Tevrat ve İncil’de yazılı buldukları o elçiyeye, O ümmî Peygamber’e uyanlar var ya, işte o Peygamber onlara iyiliği emreder, onları kötülükten men eder, onlara temiz şeyleri helâl, pis şeyleri haram kılar. Onların ağır yüklerini indirir, zor tekliflerini hafifletir. O Peygamber’e inanıp O’na saygı gösteren, O’na yardım eden ve O’nunla birlikte gönderilen nûra/Kur’an’a uyanlar yok mu? İşte kurtuluşu erenler onlardır.”¹⁴

“Andolsun ki, Rasûlüllah, sizin için, Allah’a ve ahiret gününe kavuşmayı umanlar ve Allah’ı çok zikredenler için güzel bir örnektir.”¹⁵

“Her hangi bir hususta anlaşmazlığa düşerseniz, -Allah’a ve ahirete gerçekten inanıyorsanız- onu Allah’a ve Rasûlüne götürün. (Onların talimatına göre halledin) Bu, hem hayırlı, hem de netice bakımından daha güzeldir.”¹⁶ “Hayır Rabbin’e andolsun ki, aralarında çıkan anlaşmazlık hususunda seni hakem kılıp, son-

ra da verdiği hükümü içlerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın tam manasıyla kabullenmedikçe iman etmiş olmazlar.”¹⁷

Görüldüğü gibi âyetler, Hz. Peygamberin dindeki konumunu ve O’na gösterilmesi gereken sevgi ve saygıyı, ayrıca bir açıklamaya ihtiyaç bırakmayacak biçimde apaçık ortaya koymaktadır.

İlk dönem sûfilerinden Gülâbâdî’nin (v. 380/990) hadisleri şerhettiği önemli eseri “Meâni’l-Ahbâr”da yer alan birinci hadis’te Efendimiz (s.a.v) şöyle buyurmaktadır: “Size rızık olarak lutfettiği nimetler sebebiyle Allah’ı seviniz. Allah Teâlâ beni sevdiği için beni de seviniz. Ben kendilerini sevdiğim için de ehl-i beytime muhabbet gösteriniz.”¹⁸ Bu hadisi açıklarken Gülâbâdî şunları söylemektedir: “Allah (c.c.) size birçok nimetler ihsan etmiş ve sizi sevmiştir. Siz de Allah Teâlâ’nın size sevgisi sebebiyle Allah’ı sevdiniz. Kullar kendisini sevmeden kendisinin onları sevdiğini Allah (c.c.)haber vermektedir.”¹⁹ Sonra da Allah beni sevmiş, sizin kalbinize de benim muhabbetimi koymuştur. Böylece sizler de beni seviyorsunuz.”²⁰

Muhaddis sûfi Gülâbâdî’nin bu açıklamaları, kulun sevgisinde Allah Teâlâ’nın takdiri ve yönlendirmesinin önemini ortaya koymaktadır. Şüphesiz gönlümüzdeki sevgiyi yaratan da O’dur, Allah ve Rasûlünü sevdiiren de O’dur. Peygam-

berimiz Efendimiz Allah’a şu cümlelerle dua etmektedir: “Ey Allah’ım, Seni sevmeyi, seni sevenlere muhabbet etmeyi ve zatının sevgisine yaklaşır amellerin sevgisini bana ihsan eyle.”²¹

Her şeyin başı olan iman, Allah ve Rasûlü’ne gönülden inanmakla beraber O’nları katıksız bir sevgi ile sevmekle gerçekleşeceğine göre, Allah Teâlâ ve Yüce Peygamberimizi tanımak, imanımızı, bağlılığımızı, muhabbetimizi pekiştirmek ve Kur’an ve Sünnet yolunda hayatımızı sürdürmek için bütün gücümüzle çalışmalıyız. Bunun için, okumalı, dinlemeli, ayrıca Yüce Rabbimizi ve Sevgili Habibimizi tanıyan ilim ve gönül ehli kimselerle birlikte olmaya ve onlardan istifade etmeye gayret etmeliyiz.

Dipnot

* Doç. Dr.

- 1 Buhârî, İmân, 8.
- 2 Buhârî’nin hayatı ve görüşleri için bakınız, M. Mustafa el-A’zamî, Yusuf Şevki Yavuz, Salim Ögüt, “Buhârî”, DİA, VI, 368-376.
- 3 Hüdd, 11/90; Bürûc, 85/14.
- 4 Âl-i İmran, 3/31
- 5 Mevlüt Güngör, “Kur’an’ın Hz. Peygamber’in Sünnetine Verdiği Değer”, Sünnetin Dindeki Yeri, İslami İlimler Araştırma Vakfı Tarıfmalı İlimi Toplantılar Dizisi, Ensar Neşriyat, İstanbul, 1997, 57-80.
- 6 A’raf, 7/158
- 7 Fetih, 48/13
- 8 Ahzab, 33/6
- 9 Hucurât, 49/1-2
- 10 Nisâ, 4/80
- 11 Haşr, 59/7
- 12 Nisâ 4/14
- 13 Ahzab, 33/57
- 14 A’raf, 7/157
- 15 Ahzab, 33/21
- 16 Nisâ, 4/59
- 17 Nisâ, 4/65
- 18 Tirmizî, Menâkıb, 32; Hâkim, el – Müstedrek, III, 162.
- 19 Maide, 5/54
- 20 Ebû Bekir Muhammed ibn İshak Gülâbâdî, Maâni’l-Ahbâr/Bahrü’l-Fevâid, -İlk 80 Varak- thk., Fikret Karapınar, I. bs., Konya, 1999, 2-3.
- 21 Tirmizî, Sünen, Tefsir, 37. sûre, 4; Ahmed ibn Hanbel, Müsned, IV, 243.

TESADÜF MÜ?

Vücut değil sanki âlem içinde âlem,
Aciz bu âleme nüfuz edemez kalem.

Göz-kulak, el-ayak hep bir simetriye râm,
Ne bir milim şaşar, ne de hafif bir gram.

Bir hayat suyudur döngüsüyle ısınan kan,
Bir yer altı nehri gibi sessizce akan.

Rasgele konuşlanmamış onca diş ve et,
Dişler ağzı vücuda boğaz yapan hikmet.

Arkamızda değil, duyan beş organ önde,
Beyhude mi, işin sırrı rota ve yönde.

Bir de akli başında taşıyan beyni an,
Niçin zırh içinde bu en hayati organ?

Parmak izindeki imza rastlantı demek,
Hamletmek tesadüfe intizam ve emek.

Bu kemikleşmiş âhenk, demek tesadüf ha?
Tesadüf tekerrür mü eder hep bir daha?

Akl başta taç ayakta pranga değil,
Bu sonsuz Hak hikmeti karşısında eğil.

Ey rind bak ta bu hikmete gözlerini yum,
Hem düşün nasıl tesadüftür ki bu uyum?

Mehmet SERTPOLAT

